

Forventning om, at det kunde man gerne gøre, for det vilde næppe komme til at koste Staten mange Penge. Der er altsaa ført Tale om Sparsommelighed fra forskellige Sider. Men saa undrer det en Smule, at der ikke og da særlig ikke fra den højtæredede Regerings Side er faldet et Ord om det Punkt paa Statsregnskabet, som man absolut maa kalde det, hvor der er udvist den allerstørste Ødselhed, det Punkt, som i Virkeligheden er det ømme Punkt paa Statsregnskabet, nemlig *Vestindien*. Man taler om Bevillinger, der strøs ud med rund Haand til forskellige Øjemed; men i de fleste af disse Øjemed vil man dog kunne paavise en fornuftig Mening; men den Forøgelse af de Beløb, som vi have udestaaendeovre i Vestindien, som finder Sted med fuldkommen Regelmæssighed Aar for Aar, er noget, for hvilket jeg tror, at det er umuligt at paavise nogen fornuftig Mening. Der er en beklagelig Ting, naar man vil tale om de vestindiske Forhold, nemlig at der intetsteds gives os Rigsdagsmænd klar og tydelig Besked over, hvorledes vi egentlig ere stillede i finansiel Henseende over for Vestindien. Jeg tror, man bør rose og være den nuværende Finansminister som den, der — som jeg formener — har Æren for og Ansvaret for Aflæggelsen af det sidste Statsregnskab, erkendtlig for, at der paa et Punkt er kommet lidt større Tydelighed, idet det er trukket ind under de indledende Bemærkninger til Statsregnskabet, S. VIII. under Versur og Deposita, hvor meget vort Mellemværende med Kolonialkasserne og Fællessukkerkogerierne er, medens man tidligere skulde søge det helt henne i Slutningen af Statsregnskabet i Bilag, der vare trykte med smaa Bogstaver. Det ses deraf, at i Mellemregning med Kolonialkasserne har vor Statskasse til gode som Bestanddel af Regnskabsbeholdningen 8,204,765 Kroner — og i Mellemregning med Sukkerkogerierne 195,241 Kr. Man kan imidlertid med samme Sikkerhed sige, at det ingeni lunde er hele det Beløb, som den danske Statskasse som saadan har til godeovre i Vestindien. Hvor meget det i Virkeligheden er, drister jeg mig ikke til at sige noget bestemt om. Det kan ikke ses med Sikkerhed af Statsregnskabet og heller ikke der, hvor man snarere skulde søge det, i den Meddelelse om Koloniernes finansielle Forhold, der findes trykt hvert Aar i Ministerialtidenden, B. Jeg maa derfor indskrænke mig til, hvad jeg kan se, famlende og usikkert, som jeg ser det, særlig i § 3: Renter af Statsaktiverne. Der findes opført under den noget vild-

ledende Titel: Overskud af de overtagne Plantager i Vestindien, et Beløb af + 81,329 Kr. Det er Overskuddet af disse overtagne Plantager. Jeg kan fremdeles i Anmærkningerne, der staa under Teksten til § 3, se, at vore Renterestancer med Fællessukkerkogerierne, det vil sige Fællessukkerkogeriets Restance til os, ere løbne op til 878,436 Kr., at der er Renterestance fra et Laan, som St. Croix har optaget, som er løbet op til 363,114 Kr. 66 Øre. Jeg kan fremdeles se, af de Oversigter, som ere optagne i den sidste Aargang af Ministerialtidenden, at de enkelte Kasser i det sidste Aar ligesom i tidligere Aar have haft et betydeligt Underskud, et Underskud paa over 400,000 Kr. tilsammen. Der er altsaa slet ingen Bedring i Forholdene. Det Beløb, som den danske Stat har til gode derovre, vokser Aar for Aar, og Aar for Aar se vi vore paa dette Punkt fuldkomment magtesløse Statsrevisorer nøjes med at henvise til deres Bemærkninger til Statsregnskabet for 1882—83, til hvilke de ganske kunne henholde sig. Jeg tror, at ældre Medlemmer vide, hvad der staaar i disse Bemærkninger til det nævnte Statsregnskab; der staaar jo deri, at, saadan som det er, kan det ikke blive ved at gaa, og dette tror jeg ogsaa er Sandhed; jeg tror ikke, det kan blive ved at gaa, saaledes som det gaar, enten maa det blive værre, eller det maa blive bedre, og det forekommer mig derfor, at her er et Punkt, som maa være Genstand for nøje Overvejelse. Men ærede Medlemmer ville jo ogsaa erindre, at der knytter sig nogen politisk Interesse til Spørgsmaalet om Vestindien. Den Gang, da det nuværende Ministerium blev dannet, kom der jo Udtalelser frem i Højres Presse om, at mellem de mange andre Nederdrægtigheder fra Venstres Side, som skulde foraarsage, at vi just fik det Ministerium, vi nu have faaet, hørte ogsaa vor perfide Opræden i det vestindiske Spørgsmaal. Vi havde ladet det forrige Ministerium i Stikken, vi havde ikke ydet vor Bistand til en Ordning af de vestindiske Forhold, som Ministeriet ønskede, vi havde ikke villet gaa ind paa en mulig Imødekommen af den vestindiske Befolkningens Ønske om at komme under et andet Scepter, en anden Stats Overherredømme, som Ministeriet ansaa for rigtig. Nu vel, disse Rygter forstummede jo meget hurtig, alle vidste jo, at det var den fuldkomneste Usandhed; det giver sig jo ogsaa af sig selv, det er jo umuligt; et saa fædrelandssindet Parti som Venstre reformpartiet skulde nægte sin Medvirkning til en saa patriotisk